

[Per Hækkerup.]

trætte med citater og behøver derfor heller ikke at anmode formanden om tilladelse hertil, men må jeg minde om, at der er blevet brugt udtryk som „kvælergreb“ og „hastværksprodukt“, der er blevet sagt, at det drejer sig her om at fremme „den skattemæssige socialisering“, om „drab på de skabende“, om „udæskende“ forslag o. s. v. Det kan efter min opfattelse ikke betegnes med ret meget andet end momentvis hysteriske højder i en debat, der burde være saglig.

Meningen med dette kan kun have været at skabe en panikstemning, og det lader sig ikke bestride, at adskillige indlæg i oppositionspresen viser, at det er lykkedes visse steder at skabe en sådan panikstemning. At panikken endog åbenbart har grebet Det Berlingske Hus selv, således at man har startet en, skal vi kalde det „Poujadebevægelse“ for den bedre stillede del af befolkningen, kan jo kun undre; dette blad vil jo ellers gerne give det udseende af, at det tager roligt og besindigt på tingene.

Jeg finder det oplysende for en stor del af befolkningen, at man har betjent sig af et sådant ordvalg, har forsøgt at skabe en sådan panikstemning. Det viser nemlig, at det, der er det afgørende i debatten om regeringsforslagene, ikke er spørgsmålet om, hvorvidt de virker over for valutasituationen, ikke er spørgsmålet om, hvilken virkning de har på beskæftigelse og produktion både i den nuværende situation og på længere sigt, men at det afgørende for især den konservative opposition er den byrdefordeling, der er foreslået i regeringsforslagene.

Det er jo ikke afgifterne, man har rejst den store protest imod, det er heller ikke imod, at afgifterne holdes uden for pristallet, men det er praktisk talt udelukkende imod den del af regeringsforslagene, som betyder, at også de i samfundet, som har det største forbrug og derfor den største evne til at tage en nedsættelse i forbruget, kommer til at tage deres part af byrderne. Det kan jo da være, at der er læsere, der vil reagere på en anden måde end de læsere, der indsender deres protester til bladene og deltager i denne protestbevægelse, hvorunder der anvendes former, som ellers synes at være forbeholdt det kommunistiske parti herhjemme, men som altså nu også er optaget af Berlingske Tidende.

Der synes, så vidt jeg kan forstå, at være en meget stor del af de københavnske lønmodtagere og arbejdere, der læser den konservative presse i København, og det er vist ikke tilfældigt, at der allerede nu for mange af dem er ved at blive skabt klarhed over, at når der kommer en afgørende situation, hvor interessermodsetningerne tårner sammen, placerer den konservative presse sig klart og tydeligt på de bedst stillede medborgeres intersemæssige side og ikke på lønmodtagernes side. Jeg tror, at et blad som B. T. allerede har fået at mærke, at f. eks. B. & W.s arbejdere ikke ser med venlighed på den aktion, også B. T. har kastet sig ind i. (*Erik Eriksen*: Hvad med Politiken?). Politiken har, så vidt mig bekendt, i dette spørgsmål placeret sig i en stilling, som jeg for mit vedkommende ikke kan forstå, og det er jo tænkeligt, at der kommer en reaktion over for Politiken på samme måde, som der er kommet en sådan over for den borgerlige, den konservative presse. (*Aksel Møller*: Er det meningsfrihed?).

Formanden: Jeg henstiller, at man ikke afbryder talerne.

Per Hækkerup: Må jeg sige til det ærede medlem hr. Aksel Møller, der spørger mig, om dette er meningsfrihed, at det må i hvert fald være meningsfrihed, at den enkelte borger selv bestemmer, hvilket blad han vil købe og læse, og derfor også har lov til at reagere, hvis bladet vender sig imod hans klare og utvetydige interesser.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller kom i går med en erklæring, som jeg måtte forstå var en meget højtidelig ment erklæring. Det ærede medlem sagde:

„Jeg vil gerne have lov til at give den danske befolkning en undskyldning for, at mit parti i fjor stemte for, at 30 pct. af merindtægt ikke skulle beskattes. Hvis det har betydet, at nogle mennesker er blevet lokket til at gøre en ekstraordinær arbejdsindsats for at vinde fordelen ved denne bestemmelse, er det beklageligt, for nu er den taget af bordet igen.“

Jeg tror ikke, det kan være særlig velovervejet, at det ærede medlem fremsætter en sådan erklæring. Den kan jo kun tjene til at så mistillid omkring et lovgivnings-